

vil Regjeringen saaledes kunne give en affædiget Soldbetjent, der maatte er Familiefader og sidder med Familie og 7, 8 Børn, men som under sin Tjeneste ikke just har udmærket sig saaledes, at man turde sætte ham i 1ste Klasse paa 150 Rbd., og som altsaa kun har faaet 100 Rbd., ham vil Regjeringen, fordi det kun skal betragtes som en Naadesag, som Noget, Lovgivningsmagten giver for at afhjælpe Trangen, kunne give 100 Rbd., istedetfor, at han efter det foreliggende Forslag kun kunde faae 50 Rbd. Jeg tillader mig at troe, at mange Mænd og Familier ville være bedre hjulpsne derved, end ved det Forslag, som nu foreligger, og jeg tillader mig ogsaa at troe, at der fra Lovgivningsmagtens Standpunkt derved er truffen en bedre Foranstaltning end ved ligefrem at bevilge, at Summerne skulle forhøies respective fra 100 Rbd. til 150 Rbd. og fra 150 Rbd. til 200 Rbd. Vel er den Vel, jeg har tilladt mig at betegne, noget mere byrdefuld for Regjeringen, men den er i praktisk Henseende hensigtsmæssig, saa jeg troer ikke, at hiint kan komme i Betragtning; det er en Byrde, som Regjeringen altid maa paatage sig for at sikke en hensigtsmæssig Anvendelse af de Penge, Lovgivningsmagten maatte bevilge.

Præs. Gid jeg var i en saadan Stilling, at jeg kunde lade Retfærdigheden see Syldest i sin hele Udstrækning, da skulde vistnok ogsaa de andre Soldbetjente, som tidligere ere afgaaede, og som, efter min Formening, i deres Pension kun have erholdt en ringe Erstatning af Staten for det Arbejde, de have ydet den, have det Samme; men det er nu ikke saa, og vi maae holde os til Sagen, som den foreligger. Naar den høitærede Finantsminister vil, at det, at erholde det Tillæg, som vil blive de Vedkommende tilstaaet til deres Pension efter nærværende Lovforslag, skal være en Naadesag, saaledes at det skal afhænge af Regjeringens Naade, hvem der skal have det, ligesom ogsaa, hvormegit det maatte behage den at give dem, istedetfor det, som Lovforslaget nu bestemmer, at de skulle have, saa kan jeg ikke troe, at det for det ringe Antal, og med Hensyn til den ringe Sum, hvorom her er Tale, skulde være en absolut Nødven-

dighed at lade disse ulykkelige Mænd nu atter paany underkastes en ny Revision, om jeg saa maa kalde det, for at komme tilbunds og faae at vide, hvem der er meest trængende; thi jeg troer tilforlæbelig, at næsten Alle, hvorom her er Tale, uden Undtagelse ere lige trængende, og, om der endogsaa kunde være en Enkelt, der tilsyneladende kunde være mindre trængende, fordi han af et eller andet Hensyn ikke havde Mod til at hylle eller til at spille den fattige Mand, saa troer jeg dog ikke, at han derfor skulde lide; det vilde, idetmindste efter min Formening, være mindre hensigtsmæssigt. Jeg troer, at, naar man vil give, saa skal man give i Stilhed, forsaavidt det er en privat Mand, men at Staten, naar den giver, skal i Særbeleshed i et Tilfælde, som det foreliggende, give uden at spørge om, hvorvidt det virkelig er saaledes, at disse Mænd trænge til en større Understøttelse. Men, naar det er bejaet, som det jo flere Gange er, da indseer jeg tilforlæbelig ikke, hvorfor man paany skal paalægge dem den Gêne og Ubehagelighed, at deres Forhold skulle underkastes en ny Underfølgelse. Jeg er overbevist om, at den høitærede Finantsminister selv i Hjertet ønsker disse Menneffer alt Godt, og jeg troer ogsaa, at det kun er det, der har filltet sig hindrende veien, saa at han har udtalt sig mod Loven, saaledes som han har gjort, at han i dette Tilfælde som i mange andre allerhelst ønskede en Control med de Handlinger, han som Minister har at udføre. Jeg kan ikke fortænke ham dert, men jeg troer virkelig, at han, naar han ret overveier Sagen, og efter de Udtalelser, som flere Gange ere skete, vil give Slip paa denne, efter min Formening, mindre vigtige Forholdsregel i dette enkelte Tilfælde. Jeg troer, at man skal søge saalidet som muligt at faare dem, man giver, ved at lade dem mærke, at de faae Noget som en Naade, skjøndt de dog faae det, fordi Staten skylder dem det. Det kan ikke fragaaes — den høitagtede Finantsminister maa sige, hvad han vil, — at den forrige Regjerings Handemaade imod disse da ansatte Embedsmænd i Soldfaget, ved at tilstaae dem Pensioner, har været af den Bessaffenhed, at Regjeringen i